VOLUME 56. FEBRUARY 1 1964 No. 2. szám — 1964 február 1

Evangéliumi Hirnök

GOSPEL MESSENGER

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja
Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Tél

Jó Atyánk, Te elaltattad
a földet és betakartad,
mint a fáradt gyermeket.
Neked mindenre van gondod.
Most a hideg télben mondok
Jóságodról éneket.
Hiszen a fagy sem ítélet.
Azért is áldalak Téged.
Szent kezedből, Istenem,
Kemény tél is kegyelem.

Hogyan nyílnék szám panaszra,
bár a földet tél havazza
s vad szél rázza ablakom?
Boldog Betlehemes ének
kél szivemben, míg a szélnek
süvöltését hallgatom.
Szegényes jászlán szivemnek,
Ott a bethlehemi Gyermek
s ragyogva árasztja szét
életadó melegét.

Karácsony szeretetével,
nagy örömüzenetével
át a hideg teleken,
át a hólepte határon
utam énekelve járom
s mindeneknek hirdetem,
osztom, osztom drága kincsem.
S fogyta nincsen, vége nincsen
zengem a dícséretet:
Legnagyobb a szeretet!

TURMEZEI E.

A keresztyénségnek éppen azok a legfontosabb igazságai, amelyek homlokegyenest ellenkeznek a mi emberi gondolkozásunk tanácsaival. Első akarsz lenni? Légy utolsó. Élni akarsz? Veszítsd el az életet. Uralkodni akarsz? Légy a többiek szolgája. Szabadságra, tökéletességre, dicsőségre akarsz jutni? Engedelmeskedj!

—o—

Jézus az emberi élet vonalaiban: ez az élet szépsége.

DR. RAVASZ L.

Nincs semmitek, mert nem kéritek

Jakab 4:2.

Ez az Ige egy olyan csodálatos, áldásokban gazdag lelki kincstárra utal, mely kiapadhatatlan s melyből Isten az Ő gyermekeinek bőségesen ad, de komolyan felhívja a figyelmet arra is, hogy nekünk, embereknek azokat kérnünk kell.

Itt nem test javakról van szó, hanem lelkiekről. A testi áldásokat Isten osztogatja gazdagon, kivétel nélkül minden embernek. Isten felhozza napját úgy az igazakra, mint a hamisakra egyaránt s az emberek munkája után gazdagon betölti az emberek életét. A lelki javakat azonban Isten csak úgy adhatja az embereknek, ha azoknak szükségét felismerik és Őtőle kérik.

Isten gyermekei valami csodálatos kiváltságot nyertek az imádkozásban. Ezt az Ur Jézus szavaiban találjuk, mikor azt mondja:

"Kérjetek és adatik."

Ez a gondolat sokféle változatban átvonul a Szentíráson.

Az imádságban ide adta nekünk a jó Isten az Ő kincses házának a kulcsát és nemcsak megengedi nekünk azt, hogy ebbe a csodálatos raktárba belépjünk az imával, hanem biztat és sürget arra, hogy mentől gyakrabban nyissuk ki az ajtót, lépjünk be a házba és rakodjunk meg drága kincseivel. S mentől gyakrabban járulunk Isten elé őszinte vágyakozással, annál többet kapunk Istentől.

Angolországban a régi időben az volt a szokás, hogy a szegény falusi emberek karácsony első napjának reggelén megjelentek a lord kastélyában egy-egy nagy fazékkal, melyet azután a lord telerakatott finom élelmiszerrel. Voltak azután olyan emberek, akik a nagy úr bőkezűségében bíztak s kétszerolyan nagy fazekakkal jelentek meg a lord kastélyában, hogy az úr azokat megtöltesse.

Hír szerint ezek az emberek jól jártak, mert a lord tényleg azokat a nagy fazekakat is megtöltette. Tele fazekakkal mentek haza mind, azok is, akiknek edényei kisebbek, vagy nagyobbak voltak.

Igy tesz velünk, emberekkel a jó Isten. Ha imádságunkkal előtte megjelenünk őszinte szívvel, átérezve szegénységünket, Isten gazdagon megtölti szivünket, életünket lelkének minden drága kincseivel.

Milyen szomorú dolog és keserű tapasztalat, hogy mégis sok keresztyén emberről el lehet mondani a fenti igével:

"Nincsen semmitek!"

Az oka ennek először is az, hogy nem tudnak imádkozni, vagy ha tudnak is, nem az Ur Jézus nevében járulnak Istenhez. Már pedig az Irás úgy tanít minket, hogy csak egyedül az Ő nevében nyithatjuk meg a kegyelem ajtaját. A lelki életünk szegénysége az imádságban való hanyagság és tudatlansághoz vezet vissza. Ha kérünk, kapunk, ha sokat kérünk, sokat kapunk s ha egyáltalán nem kérünk semmit, akkor mint szerencsétlen koldusok állunk meg majd Isten ítélőszéke előtt.

Az új esztendő új alkalmat jelent részünkre. Kérjünk Istentől igaz és erősebb hitet. Nagyobb, bővölködő szeretetet. — Kérjünk Istentől ebben az évben megtért, újjászületett gyülekezeti tagokat. Kérjünk lelki erőt és munkakedvet a reánkváró szent misszió munkára. Kérjünk nyugalmat, békességet a magunk, nemzetünk, világunk részére.

Ha jól kérjük, Isten még ezeknél is több, nagyobb lelki kincsekkel tölti meg életünket s akkor ez az ige:

"Nincs semmitek, mert nem kértek"

nem fog reánk vonatkoztatva halálig bennünket nyugtalanítani!

EMERITUS

Isten az egész világot a belső ember érdekében teremtette: lelkéből, lelkével a lelkek számára. Dr. RAVASZ L.

Első nap a mennyben

Életünkben megmaradtak az első benyomások. Az első iskolai nap; az első nap egy új városban; az első találkozások mély nyomokat hagynak életünkben. — Milyen benyomást hagy a mennybejutás a hívő, üdvözült lélek számára?

Mit tapasztal az első napon?

Amikor a földön szemei bezárulnak, a mennyben lelki szemei megnyílnak. Él tovább, de most már mennyei életet .

Megtapasztalja, hogy a halál nem borzalmas valami . . .

Az Ige "elalvásról" beszél. — "Lázár, a mi barátunk elaludt." — "Atyámfiai, nem akarom, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak." — "Ezt mondván, István, elaluvék."

Heródesről, Ananiásról és Safiráról olvassuk. hogy ők meghaltak.

De a koldus Lázárt angyalok vitték Ábrahám kebelébe.

Az angyalok, akik itt a hívőt körülveszik és szolgálnak nekik, legszebb szolgálatuk, mikor a hívőt az üdvösségbe viszik. Első tapasztalat tehát, hogy angyalok viszik a hívőt az üdvösségbe.

Második tapasztalat:
Krisztusnál leszünk. (Fil. 1, 23).

Nincs fájdalom, kiáltás, könny, csalódás. Mindezek a dolgok itt maradnak a földön és csodás, megragadó lesz a benyomás, amit a mennyben nyerünk az első napon.

Meglátjuk Jézust!

Az Atyai házban vagyunk (Ján. 14), az Ur Jézus által elkészített helyen, ahova mint első bement Őmaga (Zsid. 6, 20). Utána pedig mennek az övéi. Mint katonaságnál előre mennek a szálláskészítők, úgy ment Jézus előre az örökkévalóságba.

Felfedezünk egy új, mennyei társaságot . . .

Míg Lázár e földön az ebeket látta, odaát most Ábrahám vigasztalja; a lator míg itt a lábszárait megtörő katonákat látja, odaát Jézussal van a paradicsomban. Jézus maga biztosította a mennyei társaságot, amikor mondotta, hogy: "sokan eljőnek napkeletről és napnyugatról és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában. — Megtaláljuk üdvösségben levő volt hozzátartozóinkat. Meglátjuk millióit az angyaloknak, kik az Istent szolgálják. — Míg itt oly borzalmas volt a hívő részére sokszor istenkáromló emberek között élni és káromkodásukat hallgatni; az üdvösségben az Istent szolgáló Kérubimok és Szeráfímok, továbbá az üdvözültek milliói között, azok társaságában lesznek örökkön örökké.

Ez a nap a megjutalmazás napja lesz.

Már itt e földön "eltétetett az Igazság Koronája" és az Ur megadja "ama napon". — Azért figyelmeztet János apostol: "Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk." — Akit itt szolgáltunk, szerettünk hűséggel, most az üdvösségben jutalommal, mennyei koronával fizet. Roppant fontos, hogy amit Urunkért tehetünk, azt megtegyük, megfogadva Pál apostol intését: "Azért szerelmes atyámfiai. erősen álljatok, mozdíthatatlanul buzgólkodván az Urnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Urban." (I. Kor. 15, 58.).

A legkedvesebb tapasztalatok egyike lesz, hogy nyugalomba jutottunk.

Mert "megvan a sabbatja az Isten népének". Az üdvösségben nincs élethajsza, nincs kenyérgond, nincs tülekedés; ott teljes a nyugalom. Igy írja ezt a Zsidókhoz írt levél: "Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől". — Ezt a nyugodalmat nemcsak az első napon tapasztalja az üdvösségbe jutott lélek, hanem ez most már állandó lesz az üdvösségben. Ezért, drága testvéreim, "Igyekezzünk tehát bemenni a nyugodalomba" . . .

Nos, az Ige megmutatja részben, hogy mi vár reánk az örökkévalóságban. Mindenkire ez vár, aki e földön megtért, újjászületett, a Jézus Krisztusban való hit által és bűnei eltöröltettek a Bárány vérével. Senki sem saját jócselekedetei miatt, de a Megváltó könyörülő kegyelme miatt jut oda. A kérdés az, hogy Te, aki éppen e sorokat olvasod, Te is ott leszel-e?

Van-e üdvbizonyosságod?

Vagy csak úgy remélsz valamit. A remény még nem hit. El tudod-e mondani az íróval:

"Hiszem, hogy az örökélet
Már e földön az enyém lett".

Felelj erre önmagadnak!

G. R. Br. — Fülöp Á.

Figyelem!

Lapunk munkatársait szeretettel kérjük, hogy az Evangéliumi Hirnök részére írt beszámolókat és cikkeket szíveskedjenek ritkasoros gépírással írni, továbbá kérjük, hogy ne használjanak túlvékony, átlátszó papirost kéziratul. A nem előírás szerinti kéziratot a nyomda nem fogadhatja el, mert a gépszedők nem szedik ki. — Tehát ha nem előírás szerinti kéziratot küldenek, szerkesztőnknek azt át kell írni s ezáltal megnehezítik munkáját. Kérjük, hogy e felhívást figyelembe venni szíveskedjenek!

S Z E R K.

Jézusnak titkos barátai mint jóltevők

Jézusnak öt titkos barátjáról tudunk. — Háromnak nem tudom a nevét, de amit felőlük elmondok, abból mindenki meggyőződhet arról, hogy titokban barátai voltak.

Egyik Betfagéban lakott és egy szamarat kölcsönzött Jézusnak. A Szentírás nagyon röviden csak annyit mond el, hogy Jézus utasította tanítványait, menjenek Bethániából az előttük levő faluba Betfagéba és találnak egy megkötött szamarat, azt oldják el és vezessék hozzá. Ha valaki megkérdezi: miért oldják el a szamarat, csak annyit mondjanak: Mert az Urnak szüksége van rá. Én úgy gondolom, hogy Jézus ezt már előzően megbeszélte a szamár gazdájával, aki titokban híve volt Krisztusnak. Ellenkező esetben nem lett volna helyes az isteni Mestertől a szamárért küldeni és egyszerűen csak eloldatni és vezetni. Ezt az állításunkat azzal is alátámasztjuk, hogy ez a névtelen barát a szamárral készen várta Jézus küldötteit. Ott volt háza előtt megkötve. Azt nem mondhatjuk, hogy a tulajdonos a maga céljára tartotta ottan ezt az állatot, mert felőle az Irás azt mondja: még senki nem ült rajta, s így elhihetjük azt is, hogy még semmi más munkát sem végeztek vele. Fiatal volt és nekünk úgy tűnik fel, mintha kivételesen azért adta volna az Isten ezt az állatot, hogy csupán az egyetlen, nagyon kedves terhet hordozza hátán, Aki viszont az egész világ terhét hordozza szent vállain. Ezt a betfagéi embert boldogította az a tudat, hogy ennek az állatnak kölcsönzésével szolgálhatta Azt, Akinek "édesség csepegett az ajkáról" és ő ennek az édességnek kellemes ízét nagyon sokszor élvezte már és titokban meg is vallotta Jézusnak, hogy hiszi Isten-fiúságát és Messiási küldetését.

A másik barát Jeruzsálemben lakott és házának étkező termét bocsájtotta az Ur Jézus rendelkezésére: Amikor a két tanítvány kapta a megbízatást a husvéti bárány elkészítésére és Jeruzsálembe mentek, csak azt kellett figyeljék, hogy mikor és hol tűnik fel előttük egy vizeskorsós ember, akit meg sem szólíthattak az utcán, hanem csak nyomon kellett kövessék be a házba és itt árulhatták el kilétüket és megbízatásukat: "Azt kérdezi a Mester, hol van a vacsoráló hely, ahol tanítványaival megeheti a húsvéti bárányt?" Az óvóintézkedés Judás miatt történt, de titokban baráti szálak kötötték ezt az embert Jézushoz, aki tudta, hogy Jézusnak nincs háza, mert amikor mások haza mentek a templomi egyik vita után, Ő az Olajfák hegyére ment és amíg a teremtmények ki-

párnázott ágyakban és kényelmes pamlagokon pihentek, a Teremtő a harmatos fűvön, hideg göröngyökön pihent, miután befejezte hálaadó imáját. Husvétkor sokan jöttek Jeruzsálembe a vidéki városokból és falvakból és minden arra alkalmas helyet bérbe adtak az ünnepnapok idejére, de ez a titkos barát csak szépen elkészítette 13 ember részére a megfelelő vacsoráló termét, melyet titokban felajánlott Annak, Akit egyedüli Mesternek ismert a sok zsidó mester között, amiért is nem kellett semmi magyarázatot tartani a két tanítványnak, hanem csak ezt kérdezni: "Azt kérdezi a Mester . . ." Ő ebből tudta, hogy a Mester akarja nála a husvéti bárányt megenni, aki "Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit."

A harmadik barát Jeruzsálemben lakott és ez a barát olajfás kertjét engedte át Jézusnak lelki üdülés céljára. Erről az emberről sem olvasunk semmit az Irásban, hanem csak azt, hogy Jézus többször is kiment tanítványaival az Olajfák hegyére. Azt ne gondolja senki, hogy egy gazdátlan kert volt ez a hely. Ilyen kert nem lehetett közvetlen a város mellett. Azt sem gondolhatjuk, hogy minden alkalommal más helyre ment Jézus, mert ezt a gondolatot maga a Szentírás dönti meg, mivel azt olvassuk: "Tudta azt a helyet Júdás is. S ez a hely annyira volt megszokott és kedves az Urnak, hogy elfogatása éjszakáján sem cserélte fel mással, amit Judás nem talált volna meg. Azt sem szabad gondolnunk, hogy minden engedély nélkül ment Jézus arra a helyre. Ez betörés lett volna, ami semmiképpen nem illett volna Ahhoz, Aki tanításában azt mondta: "Aki nem az ajtón megyen be, tolvaj az és lopó." Egy olyan hely volt ez, ahová a tulajdonos engedéjével bármikor és szabadon léphetett be Jézus tanítványaival együtt, amiről ő nem is beszélt senkinek az iránt való szeretetből, akire a legnagyobb tisztelettel tekintett. Ki más lehetett ez, mint egy titkos barát.

A következőknek nevét ismeri minden Bibliát olvasó egyén. Nikodémus volt az egyik, aki szintén Jeruzsálemben lakott és tagja volt a főtanácsnak s 100 font illatos kenőccsel sietett a "koponya" hegyére azon a tragikus délutánon, amelyen a kereszten vonaglott Az, akit ő éjnek idején titkon keresett fel. Egyszer pedig nyiltan is pártjára állt, de úgy, hogy azt a látszatot keltse, hogy inkább a törvényt védi, mint a jelen nem lévő vádlottat ezzel a kérdéssel: "Vajjon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekedett?"

Az ötödik Arimathiából való, de már jeruzsálemi lakos; József volt. József eddig titkon és csak távolról követte Jézust. A megfeszítésnél, sőt vallatásnál sem volt jelen, mert az Irás azt mondja felőle: "Nem volt részes azoknak tanácsában és cselekedetében". De nem ment el Jézusnak haláláról sem meggyőződni, mert előzetesen már meggyőződött arról, hogy Jézus nemcsak Isten, hanem ember is és mint ilyen, meg is halhat. De azzal is számolt, hogy ha előbb a Golgotára megy és azután Pilátushoz, tervével elkésik, mivel a papság sürgette az áldozatok keresztről való levételét. Igy egyenesen Pilátushoz ment és onnan a Kálváriára, már kezében a felhatalmazó levéllel, melyet átadván a kivégzést vezénylő századosnak. Ez rögtön hátravonult katonáival együtt s József rendelkezésére bocsájtotta az általa is Isten Fiának nyilvánított drága halottat. Nikodémussal együtt végezték az utolsó kegyeletességet Jézus iránt. Az eddig félénk bárányként bujkáló barátok, egyszerre oroszlán bátorsággal léptek fel A mellett, Akit eddigi nyilvános követői elhagytak s József saját sírjába temette el az emberiség Megváltójának testét.

A fentiekből látjuk, hogy ez az öt titkos barát, mind jóltevője volt Jézusnak.

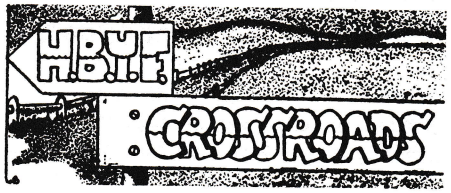
Vajjon mi mit adhatnánk ma Neki? Vajjon ma is szüksége van ugyanazokra az eszközökre, amelyekkel ez az öt titkos barát szolgálta? Igen. A szamarat utazás céljára vette igénybe és Ő utazik ma is azok által, akiket szerte küld képviseletében. Szüksége van vacsoráló házra is, azért áll az ajtó előtt és zörget és aki megnyitja az ajtót, ahhoz bemegy és vele vacsorázik lelkileg. Szüksége van lelki üdülő helyre is, de nem magáért, hanem hogy velünk üljön le társalogni, hogy fel is üdítsen bennünket. De sulyt fektet arra is, hogy gyermekei bírják a Léleknek kenetét, mely megóvja őket a kárhozat pusztító tüzétől. S végül sírunkra és temetésünkre is igényt tart. Akarata az, hogy övéi tisztességes temetésben részesüljenek és ne olyanban, mint amilyent Joákimnak jövendölt a próféta, ezt mondván: "Ugy temetik el, mint a szamarat" Jer. 22:19. Ha Jób evangélium nélkül is tudta, hogy: Megváltója él és pora felett megáll, mennyivel inkább kell nekünk élnünk ebben a tudatban. S ha valaki úgy gondolná, hogy ezekre az eszközökre nem Jézusnak, hanem nekünk van szükségünk, annak röviden csak ezt mondjuk Jézus szavaival:

"Amit cselekedtetek eggyel az én kicsinyeim közül, én velem cselekedtétek." M. A.

Olvasd!

Terjeszd!

Szerezz új előfizetőket az EVANGÉLIUMI HIRNÖK-nek!!

Painting Picture

By Rev. ALBERT M. PETRE

. . . "and they took knowledge of them, that they had been with Jesus." The Acts 4:13 b.

When Raphael was asked how he painted his wonderful pictures, he said, "I dream dreams and see visions, and then I paint." When we accepted Jesus Christ, as our Lord, Master, and personal Saviour, we too, had dreams and visions. The Holy Spirit, the Bible, and the Christian Church showed us the way, the truth, and the life. For all this, we are grateful to God.

This was only the first step in our Christian life. Whenever a Christian does not go further, his spiritual life dies, and dies very fast. Many Christian men, women, boys, and girls are spiritually dead because they were not willing to advance in their spiritual life.

The second phase of the Christian's life concerns itself with Christian service for Christ and His Kingdom. During this important period, we gradually grow, becoming more like our Lord and Master. In other words, we portray the life of Christ through our life on the spiritual convass and the people around us can clearly see Jesus in our life.

Long ago, the disciples of Jesus were good painters. The people in the cities, towns, and villages discovered that they had been with Jesus for their encounters with Him had transformed their lives. — Their faces were shining, their language was clean, and their dieds were Christlike. They reflected Christ in their lives.

What kind of pictures are we painting? Let us use our days wisely so that through our life others may be drawn to the Great Master Painter.

Let us pray:

We thank Thee, our Heavenly Father, for the wonderful life of our Lord who gave His all for us. Enlighten the eyes of our mind so that we may have a clear vision of His ever presence, so living that His spirit may be manifest in our lives and that other may see Him in our endeavors. For His name's sake we ask Thee. Amen.

Aki megcsókolta Isten büntenő visszejét, csak az csókolhatja meg az Isten bűnbocsátó, atyai kezét. Dr. RAVASZ L.

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. PETRE M. ADALBERT
943 Merrill Ave., Lincoln Park 25, Mich.
Z. C. szám: 48146

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3. 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

Subscription fee: $3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szasz
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

AZ IGE TESTTÉ LETT . . .

János ev. 1:1—18.

Az Ur Jézus Krisztus születésének idejében — úgy mint minden időben — voltak bölcs emberek és voltak bölcselkedők is. A tudósok keresték a kezdet kezdetét. Akik az Istent nem ismerték, azok kerestek valamit, hogy megtalálják a kezdet forrását. Voltak tudósok, akik azt mondták: A legnagyobb erő a teremtő erő, a Logos. Ez nem egy személy volt az ő gondolataik szerint, hanem csak egy láthatatlan, nagy erő, amely által minden létre jött e nagy mindenségben.

János apostol, ki abban az időben élt s Krisztusnak tanítványa volt, ezt a titokzatos szót: Logos felhasználja az Evangéliumának megírása alkalmával s azt mondja: Igen, van egy titokzatos erő, egy láthatatlan teremtő Ige s ez az Ige testté lett és lakozott miközöttünk, s ez nem más, mint maga az Ur Jézus Krisztus.

Azt is megírja Isten Szent Lelkének vezetése mellett, hogy minden ez által teremtetett, valami teremtetett stb. 1—5. vers. Ezt a szót: Logos, az eredetiből a bibliatudósok így fordították magyar nyelvünkre: Ige, Ez egy fontos szó és nagy igazságot képvisel. Ezért olvassuk magyar Bibliánkban: "Az Ige testté lett . . ."

Az apostol gondolatában az Ur Jézus Krisztus volt, mikor az Ige szót használta s a mi gondolatainkban sem lehet más, amikor az Ige szót olvassuk, vagy e felett elmélkedünk.

Krisztus az a csodálatos erő, aki által ez a nagy mindenség létre jött, aki volt, mielőtt valami lett volna. Ő a Megváltó, de Ő a teremtő is. Karácsony nemcsak a betlehemi jászolban született kis Jézuskáról beszél nekünk, hanem a nagy mindenséget teremtő Istenről! erről a hatalmas erőről, mely által minden létre jött és Aki fenntart mindeneket. A kálvária hegycsúcson nem egy erőtelen, megcsúfolt és meggyalázott embert feszítettek a keresztfára, hanem az Isten egyszülött Fiát, azt az erőt, Aki által és Akire nézve teremtetett, valami teremtetett. Akit ma sok hitetlen, semmirevaló ember kigúnyol és könnyelműen meggyaláz, az a legnagyobb erő; alkotó és teremtő erő, aki még ma is minden erejét az emberiség javára használja. Miképpen?

Kegyelemmel tekint az emberiségre (16). Kegyelem nélkül senki sem üdvözülhetne. Az üdvösségre való kegyelmet mi emberek senkinek nem adhatjuk; senkitől pénzért nem vehetünk, nem kölcsönözhetünk, még gyermekeinknek, vagy szüleinknek sem. Ezt csupán az Ur Jézus Krisztustól kaphatjuk. Ezt Krisztus Urunk is csak igaz hit által adhatja olyanoknak, akik igazi bűnbánattal leborulnak előtte. Aki nem fogadja el a Krisztus által hozott kegyelmet, annak az embernek a megbocsájthatatlan bűnei miatt el kell kárhoznia, a nagy számadásnak napján.

Ez az erő fiúságra emel. (12.) Nincs más erő ezen a világon, mely által Isten fiai lehetünk, csak az Isten Fiának ereje és hatalma. Vannak olyanok, akik vallásoskodás által akarnak Isten fiai lenni. Olyan vallásfelekezet nincsen, mely Isten fiaivá tehet. Azt csak az Ur Jézus Krisztus teheti a benne való hit és a benne való élet által. Az Ur főpapi imájában (Ján. 17.) így imádkozik: **"Atyám, hogy ők énbennem legyenek, amiképpen én Tebenned . . ."**

Fogadjuk el Istennek felénk nyujtott nagy kegyelmét és a Fiúságot és ez által az üdvösséget is, mert az Ige testté lételének ez volt a célja! **M. B.**

—o—

. . . VALLÁST TEVÉN AZ Ő BŰNEIKRŐL

Máté 3:6.

Az Isten kegyelme téríti meg az embereket, de nekünk embereknek kell megtérnünk. Isten nagy kegyelme a Krisztus által mindent elvégezett a megtérés és az üdvösségre nézve s mindent felkínál nekünk, de minden hiábavaló, ha mi nem fogadjuk el s nem engedünk az isteni kegyelem késztetésének. Isten mindenek előtt azt kívánja és azt várja tőlünk, hogy a bűnről ismerjük el, hogy bűn és személyesen tartsunk bűnbánatot. Ez az előfeltétele annak, hogy Isten megszabadítson minket a bűnnek rettenetes bilincseiből és kötelékeiből. Ismert valóság az életben, hogy csak az az ember megy orvoshoz, vagy hívja magához az orvost, aki elismeri azt, hogy ő beteg. S csak az olyan emberen segíthet a legjobb orvos is, aki tanácsát elfogadja s a megrendelt orvosságot magához veszi.

Krisztus az emberiség nagy Orvosa s vele szemben még figyelmesebben, pontosabban kell betartani a szabályt, vagyis a lelki törvényeket, amit lelkünk üdvösségéért az Ur Jézus Krisztus felállított. E törvény alul a vallásos bohóckodással kibujni nem lehet. Kövessük azoknak az istenfélő embereknek példáját, akik az Alámerítő János korában megszívlelték az Isten szavát s eljöttek a Jordán vizéhez, hogy megtérésüket és újjászületésüket azzal pecsételjék meg, hogy a próféta által az Ur Jézus példájára alámerítkezzenek a víz hullámaiba. A vízkeresztség a bűnök bocsánatára történt, mintegy szimbolizálta azt a csodálatos változást, amely az emberek életében megtörtént. Milyen messzire esett a keresztyénség ettől s mennyire bibliaellenes és értelmetlen a kisgyermekeken végrehajtott fecskendezés, vagy keresztelés. Ilyen a Bibliánkban nincsen!

A keresztséget mindig a bűneikről vallást tevő embereken hajtották végre s nem a csecsemő gyermekeken!

Nem szabad szembeszállni az Isten törvényével és világosságával, mely reá világít az emberi életre.

"Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá és a világosságot sötétséggé teszik" — tanítja Isten igéje. (Ésa. 5:20.)

Igazi béke és lelki nyugalom csak akkor töltheti be az ember lelkét, ha megvallja s beismeri elkövetett bűneit. Egy fiatal ember gazdájától ellopta az aranyórát. „Közben meghallotta a megtérésre hívó isteni szót és lelkében nagy nyugtalanság támadt. Arra határozta el magát, hogy előáll gazdája otthonában, előhívja a ház lakóit s bevallja bűneit, vissza adja az órát.

Komoly és nagy lépés volt ez, de engedelmeskedett az Istennek. Mikor elő állott gazdája elé s a lopott tárgyat átnyujtotta, megkérdezte a gazdája: Hogyan jutottál erre az elhatározásra, hogy visszaadjad az órát?

A válasz ez volt: Tegnap este megtaláltam az Ur Jézus Krisztust, mint saját személyes Megváltómat s ma reggel utam ide vezetett, hogy bevalljam bűneimet a lopott óra visszaadásával. A gazda meg-

bocsájtotta szolgája bűnét s megnyugodott a szolga.

Izráelben is történt hajdan ilyen eset. Mikor bevette Jerikó városát, az Urnak szentelt dolgokból magának elrejtett egy babilóniai köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy aranyvesszőt, melynek súlya ötven siklus vala. S emiatt Isten büntetése volt az egész népen, mert az Ur haragja felgerjedett az Izráel ellen.

Kutatták, keresték ennek okát s mikor rájöttek, hogy Ákán a bűnös, felelősségre vonták, megkövezték a mózesi törvények szerint és megégették tűzzel. Mikor mindez megtörtént, azt mondja az Isten igéje: **"És megszűnék az Ur haragjának gerjedezése." (Józsué 7:)**

A bűnbevallás ma is szükséges és nagyon fontos Isten gyermekeinek életében. Nem fülbegyónásról beszél Isten igéje, hanem csak arról, hogy **"Valljuk meg egymásnak bűneinket és imádkozzunk egymásért s az Isten megbocsátja azokat."**

Sokszor némely gyülekezet lelki nyugalma fel van zavarva egyesek titokzatos bűnei miatt. Rengeteg lelki kár ennek következménye. Mint a fentemlített fiatal ember, elő kell állania s Nagy Gazdánknak nyilvánosan, őszintén be kell vallani ember, elő kell állani s Nagy Gazdánkfeltételével nyugszik meg a lélek, a gyülekezet s csak úgy haladhat előre ma is az Isten munkája!

Hogyan alakul az életünk?

"És ül, mint ötvös, vagy ezüst tisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt . . ." (Mal. 3:3.)

Isten csodálatos döntésének egyik, számunkra érthetetlen jelentősége, az Ő állásfoglalása, életünk, útjaink, szolgálatunk és engedelmességünk vonalán. Nem olyan állásfoglalás ez, amit mi emberek nagy általánosságban gyakorlunk. Ha az Ur Jézus Krisztust nézzük, akkor Őt is úgy látjuk, mint aki állást foglalt a mi megmentésünk és megtartásunk mellett.

"Térjetek meg, jöjjetek énhozzám"

és a többi ezekhez hasonló felszólításokban.

Isten a már kiválasztottak életét meg akarja újítani. Fényessé, ragyogóvá akarja tenni azáltal, hogy kezébe veszi és mint ötvös, a saját olvasztó tégelyében újraformálja, újraönti.

..És ebben a munkájában látni akarja azt, hogy mi miképpen foglalunk állást Isten eme megújító munkája és elhatározására nézve?

Akik már megtapasztaltuk Isten csodálatos szeretetét, kegyelmes hívását, és sokféle ajándékait, amiben az engedelmességünk és reáfigyelésünk idején részeltetett, bizonyságot tehetünk arról, hogy Isnem nem kényszerzubbonyban járó keresztyéneket akar, hanem fiakat, akik szellemileg valóban szabadok.

Kezünkben van a döntés joga. Benne hagyjuk-e életünket az "ötvös" kezében? Berozsdált, vagy Isten által kifényesített életet akarunk-e? Erről van most szó!

Ez a mi korunk az "eklézsia" kora. Isten kijelentése szerint az elválasztás, a tisztítás, a formáltatás kora. Formáltatni az Isten dicsőséges testéhez. Erre akar Isten felkészíteni, sőt egészen késszé tenni, hogy

"Amiképpen hordtuk a földieknek ábrázatát, úgy hordozzuk a menynyeinek is ábrázatát."

Tehát az Ur nem akar mást ma sem, csak azt, hogy hagyjuk magunkat felkészíteni az Ő keze által.

Rajtunk van a sor. Tárjuk fel az életünk minden kis részletét az Urnak. Lehajtott fővel engedjünk teret neki, hogy az életünk talaján hadd érvényesüljön az önteni és fényesíteni akaró ötvös munkája. Mi vegyük elő a féltve őrzött én-kincseinket. Ilyen viszont szolgálatot vár tőlünk az Isten, a saját szolgálatai véghezvitele mellett. Isten leült mint ötvös. — Mi is üljük most körül Urunkat, beszélgessük meg vele az életünk eddigi eredménytelenségének okait, vereségünket, gyümölcstelenségünket, bajainkat, hiábavaló eddigi fáradozásainkat, betegségeinket, amelyet úgy ismertünk meg a keresztyén életünk területein, hogy van célja, de nem tudjuk annak magyarázatát.

Az örökkévalóság felé tartó életünknek már itt ezen a földön vannak Istentől elkészített állomásai. Mindnyájan olyanok vagyunk, mint egy-egy utasszállító jármű. Egyik-másikunk csak egymaga ül a járműben. Vannak, akiknek az életében sokan megférnek. Van reá eset, hogy több időt töltenek, mint a könnyebb teherrel járók. Jobban körülnézi őket Isten. Nem azért, mintha az egyes lelkeket nem olyan szeretettel kezelné, nem, szó sincs róla. De akire sokat bízott az Ur, attól többet vár és azt megállítja és megszemléli. Mai látásom szerint így próbálom kiértékelni Istennek eziránvu munkáját az életemben.

Isten igazságos és kegyelmes. Igazságosságának az Egyetlen Fiú, Jézus Krisztus oltárra tett élete és kiontott vére tett eleget. E nélkül senkinek nincsen Istenhez való menetele. Nem a bűneim állanak közöttem és Isten között, hanem az egyedüli Nagy Közbenjáró, az Ur Jézus Krisztus.

Az Isten kegyelmének kiáradása az életem felé természetes folyamánya ennek az Isten felől jövő kegyelmi áradatnak, hogy mindennek: örömnek, vagy sírásnak, nyereségnek, vagy kárnak, betegségnek vagy gyógyulásnak, mindennek Isten királyi tekintete előtt kell elvonulnia. Az is velejárója ennek az Istentől alászállott csodának, hogy Isten innentől kezdve a károsat nem engedi be az életem területébe. Azt visszaparancsolja. A hasznosat, az áldásadót elengedi. Hogy mi a hasznos és mi a káros az Ő isteni értelmezésében? Ez kikutathatatlan titok.

Lehet, hogy azt mondják sokan közülünk, amit a mi drága Urunknak mondottak: Nehéz beszéd ez, ki hallgathat ilyeneket?"

Elsősorban azokra gondolok, akik mindenféle olvasztó tégelytől, legyen az bármilyen kis próbáltatása életünknek, tűzzel, vassal próbálnak menekülni. Kérem őket ennek az igének fényénél: Ne tegyék! Ne álljanak szembe Istennel! Hagyjanak fel az ellene vívott harccal! Visszamehetnék, de nem megyek, csak Jákóbig, aki nem akkor lett győztes, amikor küzdött életre-halálra, hanem amikor abbahagyta. És az Ur Jézus Krisztus sem úgy kapta a "minden név fölött való nevet", mert ellentállott, hanem, mert "engedelmes volt halálig." (Fil. 8:10.) Ne tanácskozzunk a testtel és vérrel.

Hadd szóljunk még azokhoz is, akik még nem harcolták meg ezeket és nem fogadták el az Ur Jézust. Figyeljünk csak az Urra. Más az a szenvedés, amit mi a magunk bűnös viselkedése miatt, vagy ahogy azt már egyszer említettük: Isten tilos jelzésében járva, szinte magunkra hozunk.

Nem akarsz megtérni? Ha te is ebben az állapotban vagy, hadd mondjuk el neked Isten Szent Lelke tolmácsolásában a Zsidókhoz írt levél egy mondatát:

"Még egy kevés idő, és aki eljövendő, eljön és nem késik." (10:37.)

Ha engem megkérdeznél, mit tégy, csak annyit felelnék neked: Add át a vezéri pálcát az Istennek. Ma ezt még könnyen megteheted. Lehet, hogy holnap már az antikrisztusi idők szakadnak reád is, aki itt maradsz. Ekkor már lehetetlen lesz. — Szemben áll veled egy világhatalom és te csak magad vagy. Ezek nem mesterkélt mesék. Isten igéje sokat foglalkozik vele. Most nem akarunk megférni szeretetben a másikkal, összeférhetetlenek vagyunk. Egymás életében keressük a bűnt, a hibákat. Hiába tesz Isten minket olykor présbe. Tartjuk magunkat összeszorítva is, egyéniségeink, nagyraértékelt tanulmányaink, talán gazdaságunk is fogva tart bennünket. Fogcsikorgatva, de kitart a maga körvonalazott állapotában. De az olvasztótégelyben, ahol valamennyiünk élete benne van, elolvad és összefolyik. Elveszti egyéniességét, és ettől kezdve nem lesz olyan, mint Moáb, akiről így emlékezik meg az Ige: "Nyugodtan élt Moáb gyermekségétől fogva és pihent az ő seprejében. Edényből-edénybe nem öntötték és fogságra sem ment, azért maradt meg az íze

rajta és nem változott el az ő szaga." (Jer. 48:11.)

Ha most visszafordítanánk a Bibliánk lapjait, annak első fejezete első versére, döntő hatással lehetne életünk, jövőnk és elképzelésünkre nézve. Azt látnánk ugyanis, hogy Isten nem beszélt, nem kérdezett, hanem cselekedett. És mindazok, akik engedelmes élettel akarnak Istennel szemben eljárni, azok is Isten hívó szavára CSELEKEDNEK s életük átalakul Isten dicsőségére.

Tóth Sándor

Túl a ködön célhoz érni

Mire vársz, ha köd takarja
már az utat s ősz avarja?
Fáid ága lombjavesztett.
Jött az ősz és széjjelosztott
már gyümölcsöt, édes termést.
Nem hagyott csak bús didergést.
Mire vársz, ha minden hallgat?
Víg a szára színnek, dalnak,
simogató napsugárnak?
Fejed felett felhők járnak,
felhők járnak, varjúszárnyak,
szárnya lomha gyászmadárnak.
Mire várnál? Mi jöhet még?

Arra várok a ködön túl,
Aki titkon felém indul,
Hogy a jötte ifjúságba,
száraz ágat dús virágba,
árva lelkem fénybe, dalba,
öltöztesse diadalba!

Lomb lehullott, köd leszállott.
Hamvasan föd holt világot.

Mégis, most is, mindig várni,
mindig menni, meg nem állni,
szolgaságba nem hajolni,
szürke ködbe fényt dalolni:
ez az utam, így kell mennem.
Egyre zeng a titka bennem:
Ha a gyávák mind megálltak,
menni bízva, mind a bátrak!
Mit se félni! Hitből élni!
. . . S túl a ködön célhoz érni!

TURMEZEI E.

Mindenkihez

Megismételjük azon gyakori kérelmünket, hogy munkatársaink, a gyülekezeti hirek beszámolói, vagy bármilyen néven írt cikkek és tudósítások beküldői, küldeményüket kizárólag a szerkesztő címére küldjék. A nyomdába, vagy a lap kezelőihez küldött cikkekért és tudósításokért felelősséget nem vállalhatunk!

NŐK ROVATA
Rovatvezető: **Szerencsy Mária**
17840 Lorain Ave., Cleveland 10.
Női konf. elnöke: **Steg Mária**
Alelnök: **Szabó Istvánné**
Pénztáros: **Kurtz Lajosné**
Jegyző: **Szerencsy Mária**

Egy család utra kel . . .

Az ótestamentomi Ruth könyve egy család története. Ruth könyve 1. rész 1. versben olvassuk: ". . . éhség lőn a földön. És elméne egy férfi, Juda Betleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék, ő meg a felesége és a két fia." Az éhség nagy úr . . . Az éhség parancsol . . . Igy él a nép ajakán a szálló ige. De mikor a testnek ez a jogos követelése egyeseknél leküzdhetetlenné válik, mikor a lélek nem uralkodik a testen, megrendül az erkölcsi alap és voltak olyanok is, akik elítélendő módon nyultak egy darab kenyér után. Az emberi kishitűség okozza legtöbbször az élet tragédiáját. Hogy néz ki e kérdés a mi életünkben?

"Ebben az időben nem volt király Izráelben: azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt." (Birák 21:25.)

Elimélek (Naómi férje) is követte az ő saját elgondolását. Amikor az éhség jött, elvitte családját oda, ahol több volt az élelem. Nem akart szembenézni a nehézségekkel. Isten törvényét is megvetette azzal a lépéssel, amikor az ígéret földjéről pogány földre vitte családját.

Moáb mezején "Meghala Elimélek a Naómi férje és marada ő és két fia." (Ruth 1:3.) Mi sem nyerünk semmit azzal, ha hátat fordítunk Istennek, számunkra az csak súlyos vereséget jelent, életünkben sokszor helyrehozhatatlan tévedést eredményez.

Mikor Elimélek, a családfő, az apa megtette az első téves lépést, ebből következett a második hiba: fiai pogány nőket vettek feleségül . . .

Közel tíz esztendeig laktak Moáb földjén, majd "meghalt a két fiú Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül." (Ruth 1:5.)

Fiai feleségeivel özvegyen küzdött életével. Ha ismerjük az akkori szokásokat, az özvegyek súlyos körülményeit, fel tudjuk mérni nehéz helyzetüket.

Bár az özvegyi sorsot ma is csak az özvegy tudja megérteni igazán, mert egyedül ő érzi vesztesége súlyát, az ő társtalan élete, lelkének elveszett másik felét siratja.

Naominak, az anyának tíz év alatt három halottja volt, férje és két fia. Egy családban három özvegy.

Három nőre nehezedik az özvegységnek a súlyos terhe . . . De amit az akkori társadalmi szokások megnehezítettek, maga Isten vette védelmébe az árván maradt özvegyeket, így szólt parancsa:

"Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg. Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom . . . és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká."

Bizzad magad mindenben az Isten kezére!

Ki az Istenre dolgát hagyja és Benne remél mindenkor,
Azt Ő csodaképpen megtartja, minden szomorú ínségkor.
Ki magát bízza Istenre, Nem épít az a fövényre."

(Neumark Gy.)

Mrs. Theresia Falkner

Otthonunk

Édesanyám az alkonyatban írja
fáradt kezével a fehér papírra . . . ...
— Mögötte feltűnik egy messze hajlék,
benne kis szőke gyermekek tipegnek,
udvarán tenger jázmin, orgona . . . —
Lassan leírja a fehér papírra:
Jó, akinek van saját otthona.

Átölelem és a szemébe nézek.
Hiszen hívogató a földi fészek!
Bennünket mégis más útra idézett
a názáreti Mester lábnyoma:
hogy legyünk itt lenn boldog jövevények!
Jobb, akinek van égi otthona!

TURMEZEI E.

Pápa volt-e Péter apostol?

A "Baptist Press" című újság megemlékezik a VI. Pál pápa szentföldi látogatásáról, mint olyanról, ki az első pápa, aki meglátogatja a Szentföldet, Krisztus születése után 1900 esztendővel. A Vatikán jelentése szerint

"Péter apostol, ki az első pápa volt az örök városban, Rómában, Krisztus után 64-ben, mártírhalált halt."

Tovább jelenti a Vatikán újsága, hogy

"Péter apostol elhagyta a Szentföldet s Rómában megalapította a keresztyén anyaszentegyházat s a pápa uralmát".

Ezekben a katolikus hírekben több a képzelődés, mint a valóság. A Bibliából nem lehet bizonyítani azt, hogy Péter pápa lett volna.

Sem az Ur Jézus, sem pedig az apostolok soha semmit nem mondtak erről. Már pe-

dig, ha olyan nagyon fontos hivatal lett volna a pápaság, mint amilyennek a katolikus egyház tanítja, akkor az Ur és apostolai valahol megemlítették volna. S ha Péter apostolt az Ur földi helytartóvá választotta volna, akkor valószínűleg Péter apostolt erről értesítette volna s Péter leveleiben a többi fontos és szükséges tudnivalók között megírta volna. De sem az első, sem pedig a második levelében egy halvány szót sem találunk erről. Még a katolikus Bibliában sem találunk semmit erre vonatkozólag.

Pál apostol a Római levelének 16. részében üdvözletét küldi az akkori római hívő testvéreknek, akiket .később meglátogatott. Ez a gyülekezet már meg volt szervezve s lehetetlennek látszik előttünk az, hogy ha Péter apostol alapította volna ezt a gyülekezetet, Pál apostol, vagy valamelyik apostol Péter nevét meg ne említette volna. Még azt sem lehet bebizonyítani a Szentírásból, hogy Péter valaha is járt volna Rómában.

Az igazság nevében bátran kijelentjük, hogy Bibliánkban semmi alapja nincsen sem a pápaságnak, sem pedig a Vatikán uralmának. Péter apostol nem volt pápa! Az a római egyháznak alaptalan és igazságtalan állítása. Péter apostol hűséges szolgája volt az Ur Jézusnak, ki gyarló, bűnös ember volt s nem CSALHATATLAN, mint ahogy azt a római katolikusok a pápákról állítják.

Többször megtévedett Péter, sőt meg is tagadta félelmében az Urat.

Egyszer azt mondotta az Ur Jézusnak:

"Eredj el éntőlem, Uram, mert én bűnös ember vagyok."

Már pedig azt vélem, sokkal különb ember volt Péter apostol, mint akármelyik római pápa.

Őszintén kijelentjük, hogy ha a római egyház papjai, vagy akár Pál pápa a a Szentírás alapján bebizonyítja azt, hogy Péter pápa volt és a Krisztus által alapított egyház római katolikus egyház volt, akkor mi baptisták mindnyájan örömmel csatlakozni fogunk a római egyházhoz s leszünk katolikus baptisták.

A Gettysburgi beszéd századik évfordulója

1863 november 19-én szónoklat hangzott el a pennsylvaniai Gettysburgban, amely az egész világon visszhangra talált. Akkor még nem volt televizió, rádió, sőt fonográf sem és a riporterek között nem osztottak ki sokszorosított másolatokat, Lincoln Ábrahámnak a gettysburgi temetőben elmondott szavait mégis a világ minden népe ismeri.

Végzetes elhatározások előtt állott akkor a nemzet. A rabszolgaság kérdésében megoszlott ország fiai halálos mérkőzésben álltak egymással szemben, de nemcsak a rabszolgaság eltűrésében kellett dönteniök, hanem az unio fennmaradásának kérdésében is.

1863 juliusában a déli államok hadserege Washingtontól vagy száz mérföldnyire nyomult előre és a Gettysburgtól délre fekvő dombokon találkoztak az északi unió csapataival. A történetírók szerint ez az összecsapás döntötte el a hadi szerencsét az északiak javára. A déliek súlyos veszteséget szenvedve Virginiába vonultak vissza, de sokezer déli és északi katona holtteste borította el a csatateret.

Lincoln kormánya néhány hónappal később Nemzeti Temetőnek nyilvánította ki a csata színhelyét és november 19-én az Elnök is megjelent a felszentelésen. A jelenvoltak szerint egész környezetéből kimagaslott a gondokkal terhelt, végtelenül lesujtott férfiu. Hozzá kezdett beszédéhez, amelynek szavait oda utazása közben a vonaton vetette egy levélboríték hátára:

"Tizenhárom év híján 100 esztendővel atyáink új nemzetet teremtettek e földön a szabadság jegyében, a jelszó alatt, hogy az embereket egyenjogúaknak teremtették." — Igy kezdődik a világ legnevezetesebb szónoklata és e szavakkal végződik a 278 szóból álló remekmű: "A nép kormánya, amelyet a nép képviselői a nép javára teremtettek meg, nem puszfulhat el soha e földről!"

Alig kapott tapsokat. Sokan nem is hallották a beszédet, mert az őszi szél el-elkapkodta szavait és az állásra kényszerített közönség mozgolódott. Talán nem is tudták, hogy a beszéd már véget ért és várták, hogy folytatása lesz.

Lincoln azonban leült és pedig abban a tudatban, hogy hatástalan maradt. Csak amikor a New York Times másnap leközölte a szöveget és mások is átvették a cikket, előbb az amerikai, aztán minden nép ráeszmélt arra, hogy ez a beszéd a szónoki művészet örökbecsű kincse lesz.

A történetírók közlik még, hogy Lincoln azután még egy gettysburgi fogadáson vett részt a presbiteriánus templomban istentiszteletet hallgatott végig, majd a vonatra ülve, nedves törülközővel hűsítette homlokát és szemeit. Bizonyos volt arról, hogy nem értették meg és sikertelen maradt.

Ez is hozzátartozik Lincoln elnök tragikus sorsához. ACNS

A kegyelem királyi okmány, de csak azé lesz, akinek keze van rá, hogy kinyujtsa és megragadja vele.

Lábunk alatt minden kősziklának el kell mállania, hogy mi fenntartás nélkül az isteni kegyelem tengerébe vessük magunkat.

Dr. Ravasz László

TANULJUNK

Irja:
Rev. PETRE M. ADALBERT
szerk.

A Timótheushoz írt első levél

E kedves kis tanulságokkal telített levelet Pál apostol írta kb. Krisztus után 65. évben, közvetlen az első fogságából való kiszabadulása után. E levél eredetileg Timótheusnak lett írva, aki Pál apostol igehirdetésének volt a gyümölcse.

Ez a fiatal ember az apostolt munkamezején gyakran elkísérte és segédkezet nyujtott az apostol nehéz munkájában.

E levél vételekor Timótheus Efézusban munkálkodott az apostol megbízásából.

E levél történelmi hátterének tekintetében bizonytalanságban vagyunk, mindazáltal valószínűnek vélik, hogy miután Pál apostol a fogságból megszabadult, meglátogatta Spanyolországot és néhány keleti gyülekezetet, Timótheust a gyülekezetek felett felügyelővé tette s Efézus városában hagyta. Ezután Pál apostol Macedóniába ment s e levelet onnan írta a fiatal lelkipásztornak, kit megbízatásánál és hivatásánál fogva püspöknek is hívtak. Erre a levélre s a benne lévő utasításokra abban az időben nagy szükség volt. A gyülekezetek kormányzása s az Isten igéjének tiszta tanítása lebegett a nagy apostol lelki szemei előtt.

Igaz tanok tanítása és a gyülekezetek helyes, Isten akarata szerinti megszervezésére és kormányzására hívja fel a figyelmet. Ezeken kívül személyes vonatkozású utasításokat is ad Timótheusnak. — Megírja azt, hogy Isten szolgájának hogyan kell magát viselnie és kormányoznia.

Leírja az apostol e levelében azt is, hogy milyen jellemű és életű egyének legyenek a gyülekezet lelkipásztorai és diakónusai. Kihangsúlyozza erősen, hogy Isten és ember között csak egy közbenjáró van s ez az Ur Jézus Krisztus. E levél különös tanításai közé tartozik: A szűkölködőket támogatni kell, a lelkipásztorok tisztelendők legyenek s a meggazdagodásra vágyó mértéktelenség bűnre vezet.

Általános elemzés:

a) Az evangélium helyett a törvény tanítása tilos. 1:R.

b) A keresztyének magaviselete. 2:R.

c) A pásztorok és diakónusok jelleme. 3:R.

d) Az igaz tanok tanítása: 4:R.
e) Különböző utasítások: 5:—6.R.

Olvassuk át imádkozással és figyelemmel ezt a rövid levelet és alkalmazzuk gyülekezetünkben és személyes életünkben.

Ez Isten szava hozzánk!

Lelki kalász szedegetés

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadva az istentelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világon."

Tit. 2:11, 12.

Testvérem!

Amikor ezeket a sorokat olvasod, már 1964-et írunk. Nem tudom, hogyan zajlott le fölötted az elmult esztendő. De azt tudom, hogy ha az istenfélelemnek csak egy szikrája is van szivedben, szeretnéd ezt az évet hasznosabban tölteni úgy szűk környezetedben, mint a társadalomban is. — Sok botlásaid voltak, amelyeket szeretnél elkerülni, de nem tudod, hogyan volna lehetséges. Segítek neked ezt a problémát áthidalni a következő gondolatok alapján és ha elfogadod, boldogabb leszel mint eddig voltál:

Hogy mindenben és mindig hasznos lehess, állandó kegyelemre van szükséged. Ezt a kegyelmet le is küldte Isten e földre a Jézus Krisztusban "minden embernek", és így neked is, csak fogadd el. Tudom, hogy nem könnyű feladat ez, mivel a kegyelem nem veled, hanem a benned lakó bűnnel találja magát szemben és az egyiknek hátrálni kell, hogy a másik előre juthasson. A kegyelem előtt nem akadály az, hogy a bűn mélyre hatolt be életedbe, a kegyelem lemegy a mélység mélyéig és kivágja a gonosz indulat gyökereit is, csak te fogadd el az Isten megbocsátó kegyelmét.

Ez "üdvözítő kegyelme" Istennek, ami azt jelenti, hogy Isten meg akar neked bocsátani, hogy aztán üdvözíthessen is téged. Nem hiszem, hogy annyira elvetemedett lennél, hogy a feléd nyujtott üdvösség helyett a benned levő kárhoztatást tartanád meg. Nem hiszem, ha volna olyan halálraitélt, aki nem nyujtaná ujjongó örömmel kezét a feléje nyujtott kegyelmi levél után.

Isten az Ő "üdvözítő kegyelme" adása által tanítani akar először arra, hogyan tagadd meg az istentelenség tanítóinak tanításukat. Ezzel a tannal csak egy megkegyelmezett lélek állhat szembe vereség nélkül, mert ő tudja már, hogy mit jelent a bűn hatalma alatt élni, vagy Isten kegyelmének árjában fürdeni. De ezzel nincs kimerítve a tantárgy, hanem tovább kapod az oktatást arra, hogyan utasítsd vissza ennek a romlott világnak csábító kívánságait, melyeket előbb nagyon kedveltél, de már irtózol tőlük és elhatározásod az, hogy mértékletesen, igazán és szentül élj a jelenvaló világban, mert tudod már azt is, hogy "szent élet nélkül senki sem látja meg az Istent."

Látod, mennyire törődik Isten veled! — Kérlek, közelgess te is a kereső Istenhez s nyujtsd Neki kezed és indulj Vele ez esztendő sűrű ködének.

Kívánok neked egy nagyon boldog új esztendőt!

Rev. Molnár Antal

Minőségtan

Első karácsonnyal elérkezett az a lehetőség, hogy igazi minőséggel értékesítse meg az ember a saját végzetét.

Hiányos minőséggel nincsen értelme az ember létezésének.

Istennek nincsen köze a szennyhez. — Emberi küzdelem Isten felé való hajlás nélkül végképpen sorvasztó, rútságba fulladó.

Nem azért teremtette Isten az embert, hogy magára hagyja. A karácsonyi eseménnyel páratlan minőség érte el az emberi tudatosságot.

Minőség önmagáért, egymásért, a jobb társadalomért és az Isten akaratáért, az összes létkérdések bevonásával. Ezekben gyökeredzik a minőségtan.

Minőséggel kibontakozik a változatosság fokozódó megújulással. Minőség tartalmat szaporít, újabb területeket tár fel, fegyelmet, megbízhatóságot biztosít, megértést, közreműködést idéz elő, jóságnak, igazságnak és az erényes életvezetésnek egyenget utat, távoli célokat megláttat, közeli feladatokat bevon.

Minőséggel nincsen életuntság vagy sorvasztó közönyösség.

A romboló erők lelapulnak; az építő szándékok kiterjednek.

Lehetetlenségektől nem riad vissza; az újrakezdés a fáradhatatlanságig is végzi, hogy diadalmaskodjon.

Minőséggel él az emberi képmás; van testvéri, felebaráti lelkület; a közös értékek pártfogást nyernek és az Isten akarata vonzalmas.

Minden egyes karácsonnyal terjed a minőségtan, a békekorszak eljövetelének több alkalmat szolgáltatva.

Dicsőség, dicsőség! . . .

Néhai Tatter Vilmos

Az az ember, akinek szivében Krisztus lakozik a hit által, Istentől mindent ajándékképpen fogad el s mindent áldozatképpen visszaad neki.

Dr. RAVASZ L.

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

NEW YORK, N. Y.

Lelkipásztor: Fülöp Árpád

Bemerítés — Január 19-én kedves napja volt gyülekezetünknek. Egy lélek adta át szivét az Urnak és bemerítettük a hullámsírba. A new yorki magyar missziónak egy gyümölcse a bemerített, aki szabadságharcos menekült, három magyar gyermek édesanyja. — Megtérésének története, hogy imakörünk egyik tagja Ausztriából egy anyai levelet kapott, hogy leánya New Yorkban él és kérte, hogy keressük fel. — Igy jutott velünk kapcsolatba az Urnak eme új követője, aki komoly lelki harcot vívott önmagával, a körülményeivel, a Sátánnal, míg rá tudott lépni a Krisztuskövetés göröngyös útjára.

Urunk növelje hitét ez új gyermekének, hogy mindvégig hű maradhasson és elnyerhesse az örök élet koronáját.

Kevés szem maradt szárazon, mikor a bemerítendő bizonyságtételét elmondotta.

Nursery. — Gyülekezetünk Nursery-t állított fel. Erre azért volt szükség, mert az édesanyák magukkal hozták gyermekeiket, ami nagyon helyes, de a gyermekek nyugtalankodtak sok esetben, és így zavarták az összejöveteleket. — Most a zavarás megszünt. Külön foglalkozunk a nagyobb gyermekekkel és külön a kisebbekkel. Még a gyermekágy is fel van állítva, hogy ha álmosak a kicsinyek, hát aludjanak . . .

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI:

Az AMB Szövetség pénztárnoka:
Mrs. MARY K. STEG
225 Papermill Lane Ext.
Fairfield, Conn.

Aggmenház és Árvaügy pénztárnoka:
KISH ELEMÉR
924 Congress St., Fairfield, Conn.

Irodalmi pénztárnok:
JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

Női Szöv. pénztárnok:
Mrs. MARIE KURTZ
748 Fordham Rd. Palm Bay, Fla.

Ifjúsági Szövetség pénztárnoka:
RUTH MOLNÁR
235 Villa Avenue
Bridgeport 4, Conn.

Vas. Isk. Szövetség pénztárnoka:
Mrs. ERNEST CSATÓ
3508 Chatham Ave., Cleveland 13, Ohio